

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.420 van 5 maart 2015
in de zaak A. 211.680/XIV-35.481**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Linda Luytens
 kantoor houdend te 1090 Brussel
 Lakenselaan 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 februari 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 116.893 van 14 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.363 van 19 maart 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die *loco* advocaat Linda Luytens verschijnt voor de verzoekers, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers verklaren zich op 17 juli 2013 een tweede maal vluchteling in België. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 september 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 oktober 2013 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 14 januari 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, 39/65, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 52, 55/2, 55/3, 55/4 en 55/5 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet en van “de materiële en formele motiveringsverplichting, de manifeste beoordelingsfout, schending van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel”.

5. In een eerste onderdeel voeren de verzoekers aan dat het bestreden arrest hoofdzakelijk is gesteund op het feit dat zij bij hun eerste asielaanvraag de autoriteiten hebben misleid, hetgeen de verzoekers niet betwisten en waarvoor zij ook de redenen hebben toegelicht, en dat “bijgevolg” zonder verder onderzoek geen geloof aan de huidige asielaanvraag zou kunnen worden gehecht. De verzoekers vinden het bestreden arrest tegenstrijdig en niet coherent waar het enerzijds stelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de huidige asielaanvraag waarin eerste verzoeker zijn werk bij de ordediensten in Tsjetsjenië als reden voor zijn vervolging aanhaalt doch anderzijds erkent dat er stukken zijn over die tewerkstelling om deze dan af te wimpelen omdat zij uit de periode

2003-2005 dateren, zonder overigens de authenticiteit van die stukken in twijfel te trekken.

De verzoekers wijzen op de wettelijke plicht van de asielinstanties om de nood aan bescherming te onderzoeken, hetgeen niet mag worden verhinderd door ongeloofwaardige verklaringen uit het verleden. *A fortiori* mag een tweede asielaanvraag niet ongeloofwaardig worden verklaard, enkel omwille van ongeloofwaardige verklaringen in het kader van een eerdere asielaanvraag. Waar de vrees van de verzoekers thans op het werk van eerste verzoeker bij de Tsjetsjeense ordediensten is gesteund, mag dit niet op voorhand worden verworpen omdat vaststaat dat eerste verzoeker er wel degelijk heeft gewerkt en omdat in ieder geval vragen kunnen worden gesteld bij de situatie waarin eerste verzoeker die dienst heeft verlaten, met name een incident waarbij voor eerste verzoeker een morele onverenigbaarheid was ontstaan.

Artikel 48/3 en volgende van de vreemdelingenwet bevatten volgens de verzoekers enkel positieve elementen die moeten worden onderzocht in het kader van een asielaanvraag. Een asielzoeker moet zo spoedig mogelijk alle elementen aanbrengen om zijn geloofwaardigheid niet in diskrediet te brengen, doch er is geen sanctie voorzien terwijl de in het bestreden arrest gevolgde redenering wel neerkomt op een sanctie. Artikel 55/2 en volgende van de vreemdelingenwet bevatten uitsluitings- en stopzettingsclausules, zonder evenwel een sanctie te voorzien wegens vroegere ongeloofwaardige verklaringen. Enkel in de eerste asielprocedure werd fraude gepleegd doch niet in de tweede, zodat artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast.

De verzoekers stellen nog dat de asielinstanties zich soeverein kunnen uitspreken over de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de gegrondheid van de aanvraag, doch zij moeten rekening houden met de wettelijke bepalingen en mogen niet op onredelijke wijze tot hun beslissing komen. De stukken over de jarenlange werkzaamheid van eerste verzoeker bij de ordediensten in Tsjetsjenië mogen niet zomaar worden genegeerd. Verzoekers achten het

onredelijk en een manifeste beoordelingsfout om hun argumenten niet te onderzoeken omdat dit niet tot een ander besluit over gegrondheid van de asielaanvraag zou kunnen leiden.

6. In een tweede onderdeel voeren de verzoekers aan dat in het bestreden arrest geen antwoord wordt gegeven op de middelen uit het verzoekschrift tot beroep waarmee zij de verschillende motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing hebben weerlegd. Zij beschouwen dit in strijd met de in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet voorziene motiveringsplicht die specifiek geldt voor de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

7. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

De verzoekers voegen toe dat zij in feite worden uitgesloten van een grondig onderzoek van hun asielaanvraag om redenen die niet in de wet staan, met name de feitelijke beoordeling dat zij bij de eerste asielaanvraag valse verklaringen hebben afgelegd.

Zij achten artikel 48/6 van de vreemdelingenwet geschonden omdat zij goede redenen hebben aangebracht waarom zij hebben nagelaten zo spoedig mogelijk internationale bescherming te vragen.

Anders dan de verwerende partij voorhoudt, wordt volgens de verzoekers de vaststelling van de bedrieglijkheid van de eerste asielaanvraag wel als weigeringsmotief aangevoerd.

Beoordeling

8. De verzoekers verwijzen in het opschrift van het middel naar de artikelen 48/4, § 2, en 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet, doch zij lichten niet toe hoe die bepalingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat een schending van deze bepaling niet kan worden aangevoerd tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het bestreden arrest wordt de asielaanvraag van de verzoekers wel verworpen, doch zij worden niet uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Zij kunnen derhalve niet dienstig een schending van deze laatste bepaling opwerpen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de voorgehouden “manifeste beoordelingsfout” ressorteren, zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. In de mate dat de verzoekers in wezen een andere beoordeling van de geloofwaardigheid van hun tweede asielaanvraag voorstellen, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

9. Anders dan de verzoekers voorhouden, is het bestreden arrest niet louter gesteund op het bestaan van een eerdere en bedrieglijk bevonden asielaanvraag. Blijkens de motivering van het bestreden arrest wordt geen geloof gehecht aan het relaas van de verzoekers voor hun tweede asielaanvraag omdat hun geloofwaardigheid volledig wordt aangetast door het feit dat zij aangeven dat hun eerste asielrelaas volledig verzonnen is, omdat, mocht het nieuwe relaas met de werkelijkheid overeenstemmen, zij dit relaas reeds bij hun eerste asielaanvraag zouden hebben gegeven en omdat de reden die zij geven voor het niet vertellen van de werkelijkheid bij hun eerste asielaanvraag, niet kan worden aangenomen.

Uit die motivering blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk heeft onderzocht of er grond bestond om de verzoekers internationale bescherming te bieden, doch dat hij heeft geoordeeld dat dit niet het geval was omdat geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas. De door de verzoekers aangehaalde bepalingen van de vreemdelingenwet verbieden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om de misleiding van de Belgische asielinstanties bij een eerste asielaanvraag te betrekken bij de beoordeling van een tweede asielaanvraag. Deze beoordeling behoort overigens tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die te dezen met hervormingsbevoegdheid uitspraak heeft gedaan over het beroep van de verzoekers.

Het bestreden arrest bevat geen tegenstrijdige motieven door enerzijds te oordelen dat aan het nieuwe asielrelaas geen geloof kan worden gehecht en anderzijds te oordelen dat de nieuwe stukken betreffende de tewerkstelling van eerste verzoeker dateren uit 2003 tot 2005 en dus geen bewijs vormen van de voorgehouden tewerkstelling tot 2009.

Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

10. De verzoekers houden op algemene wijze voor dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de middelen uit hun beroepsakte niet zou hebben beantwoord. Het volstaat echter niet een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht in die zin op te werpen zonder aan te geven welke middelen of welke kritiek uit hun beroepsakte ten onrechte niet zou zijn beantwoord.

Het tweede onderdeel van het enige middel is niet-ontvankelijk.

11. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques